

Um preot nemulțumit

Din viața lui Charles Chiniquy (1809-1899)

Douăzeci și cinci de ani am fost preot în biserica romano-catolică și mărturisesc cu sinceritate că mi-am iubit biserica, și ea m-a iubit pe mine.

Mi-aș fi vărsat ultimele picături de sânge pentru biserica mea și de o mie de ori mi-aș fi dat viața ca să-i extind puterea pe întregul continent America și în întreaga lume. Marea mea dorință și ambiție era să convertesc pe protestanți, căci am fost învățat că în afara bisericii romane nu există mântuire; mă apăsa gândul că această mare mulțime de protestanți merge în pierzare.

În Montreal în Canada este o catedrală minunată în care încap 15.000 de oameni. Acolo am predicat deseori. Într-o zi m-a rugat episcopul să vorbesc despre fecioara Maria. Le-am spus oamenilor ceea ce eu pe vremea aceea consideram că este adevărat și ceea ce preoții predicau pretutindeni. „Prietenii mei dragi, noi toți suntem păcătoși, noi am jignit pe marele și puternicul Împărat, pe Împăratul împăraților! Să mergem noi înșine oare cu mâinile noastre pline de nelegiuirile noastre la Dumnezeu și să-L rugăm pentru iertare? Nu! Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, noi o avem pe Maria, mama lui Isus, la dreapta Sa! Niciodată, El nu i-a lăsat vreo rugămintă neîmplinită, atunci când El a fost pe pământ, iar ea L-a rugat ceva. Niciodată, El nu a respins-o pe mama Sa în vreun fel oarecare. Să aducem rugăciunile noastre la mama Lui; ea însăși va merge la Isus; ea se va ruga la picioarele Lui pentru iertarea noastră și va fi ascultată ...”

În aceeași zi, mai târziu, mi-am deschis Biblia. Am citit versetele: „...Iată mama Mea și frații Mei! Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.” (Matei 12, 46-50, compară Marcu 3, 31-35 și Luca 8, 19-21)

Pe parcursul întregii serii o voce îmi zicea: „Chiniquy, tu ai mințit azi-dimineață. Tu ai predicat împotriva Sfintei Scripturi, atunci când ai spus că Maria are putere să primească de la Isus tot ceea ce vrea ea.” M-am rugat. A doua zi dimineața m-am dus la episcopul meu și l-am rugat să-mi dea voie să-i pun o întrebare.

„Domnule episcop, cine a murit pe cruce pentru dumneavoastră și pentru mine?” El a răspuns: „Isus Hristos.”

„Și cine și-a vărsat sângele pentru vina dumneavoastră și a mea, Maria sau Isus?” El a spus: „Isus Hristos”.

„Cât timp a trăit Maria pe pământ, a venit vreun păcătos la ea, ca să fie mântuit?” – Nu.”

„Au venit păcătoși la Isus, ca să fie mântuiți?” „Da, mulți.”

„I-a respins El?” - „Niciodată.”

„Știți dumneavoastră că Isus le-a spus păcătoșilor: «Mergeți la Maria, și ea vă va mântui?»” - „Nu”, a spus el.

„Vă aduceți aminte că Isus le-a strigat păcătoșilor sărmani: «Veniți la Mine!»? - „Da, El a spus aceasta.”

„Și-a retras El vreodată aceste cuvinte?” - „Nu.”

„Isus și Maria sunt acum în cer. Domnule episcop, puteți dumneavoastră să-mi arătați din Scriptură că Isus și-a pierdut din dorința și puterea Sa de a salva pe păcătoși sau că ceea ce a pierdut El a devenit partea Mariei?” Episcopul a răspuns: „Nu.”

Atunci l-am întrebat: „De ce invităm atunci pe sărmanii păcătoși să vină la Maria, dacă ea, așa cum ați mărturisit dumneavoastră, nu are nimic în comparație cu Isus în ceea ce privește puterea, harul, dragostea și compasiunea față de cei păcătoși?” Sărmanul episcop n-a putut să-mi răspundă. Eu însumi nu eram convertit, căci erau încă multe legături care mă țineau strâns legat de picioarele papei.

La câțiva ani după aceea am fost trimis la Illinois, ca acolo să înființez o colonie de catolici care vorbeau limba franceză. Am luat cu mine o ceată mare de francezi canadieni. Ne-am stabilit în splendidele preeri ale Illinoisului, ca în numele bisericii romane să le luăm în stăpânire. Am devenit un preot renumit, însă în interiorul meu nu aveam pace, căci nu eram sigur de mântuirea mea. Aveam impresia că Dumnezeu este departe de mine, și totuși El era foarte aproape.

Într-o sâmbătă mi-a venit gândul: „Tu ai Evanghelia, citește-o și vei primi lumină”. Pe genunchi și cu mâini tremurânde am deschis Biblia. Ochii mi-au căzut pe 1 Corinteni 7, 23: „Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți dar robi oamenilor”. Prin aceste cuvinte a venit lumina lui Dumnezeu în viața mea și pentru prima dată am văzut marea taină a mântuirii. Mi-am zis: „Isus m-a cumpărat. Atunci El m-a și mântuit. Eu nu voi fi mântuit prin faptul că merg la Maria. Eu nu voi fi mântuit prin purgatoriu, spovedanii sau exerciții de căință. Eu sunt mântuit *numai prin Isus Hristos*.”

Când duminică dimineața oamenii mei au venit la biserică, nu le-am predicat despre Maria sau despre sfinți, ci tuturor celor care au fost prezenți în marea biserică le-am prezentat Darul lui Dumnezeu – pe Isus Hristos - și iertarea păcatelor și viața veșnică *numai prin Isus*. Nu știam dacă ei vor primi sau nu marele Dar al lui Dumnezeu și astfel le-am spus: „Eu trebuie să mă despart de voi, prietenii mei! Eu am părăsit pentru totdeauna biserica romană. Am primit Darul lui Dumnezeu, însă vă apreciez deosebit de mult și de aceea nu vreau să vă oblig să cceptați convingerea mea. Dacă considerați că este mai bine pentru voi să-l urmați pe papa în loc de Hristos și să chemați numele Mariei în loc de numele Domnului Isus ca să fiți mântuiți, atunci vă rog să-mi faceți cunoscut prin aceea că vă sculați chiar acum în picioare.” Spre surprinderea mea, toată mulțimea a rămas șezând, iar biserica s-a umplut de plâsete în hohote cu sughituri și lacrimi.

Mă uitam și am văzut că ceva se petrecea în ei, o schimbare minunată, care nu poate fi explicată pe căi naturale. Cu o bucurie mare le-am strigat: „Dumnezeul atotputernic, care m-a mântuit pe mine ieri, poate să vă mântuiască și pe voi astăzi. Haideți să trecem împreună prin Marea Roșie și să intrăm în țara promisă! Primiți împreună cu mine marele Dar al lui Dumnezeu; numai El ne face fericiți și bogați! Dacă considerați că este mai bine pentru voi să rămân la voi și să vă vestesc Evanghelia curată a lui Hristos, în loc să vină un alt preot care să vă predice învățătura de la Roma, atunci spuneți-mi prin ridicarea în picioare. Eu sunt gata să vă slujesc!”

Toți, fără nici o excepție, s-au ridicat și cu lacrimi m-au rugat să rămân la ei. Mare dar al lui Dumnezeu a apărut pentru prima dată în frumusețea Sa înaintea ochilor lor; ei L-au considerat prețios și L-au primit. Bucuria acestei mulțimi a fost de nedescris. Circa o mie de suflete L-au primit pe Mântuitorul în ziua aceea. Șase luni mai târziu au fost aproape două mii de convertiți, la un an după aceea au fost circa patru mii. Acum sunt circa douăzeci și cinci de mii care și-au spălat și albit hainele în sângele Mielului.

(din „The Gift” von Chiniqy)